

מראה א

שמות יב בא

מכללה

תרגום

1

WHICH THREE P'ARSH'IM ARE BEING COMPARED AND HOW IS THIS DONE?

2

נבואיהם אחד תבע כבוד האב וכבוד הבן. ואחד תבע כבוד האב ולא כבוד הבן. ואחד תבע כבוד האב וכבוד הבן שנאמר נתנו משענו וסריתו ונ' (איכה ג) לכך נכפלה נבואתו שנאמר ועוד (חסיף) [נוסף] עליהם דברים (ירמיה ט). אליהו תבע כבוד האב ולא כבוד הבן שנאמר קנא קנאתי לה' אלהי צבאות ונ' (מלכים א יט) ומה נאמר ויאמר לך שוב לדרך סדברה דמשק ונ' ואת ירוא בן נמשי חמשח למלך על ישראל ואת אלישע בן שפט חמשה לנביא חתהך שאן ת"ל לנביא חתהך אלא שאי אפשר בנבואתך. יונה תבע כבוד הבן ולא כבוד האב. שנאמר ודבר דבר ה' אל יונה שנית לאמר (יונה ב) שנית (ודבר) [נדבר] עמו לא שלישי.

USE 'P'ARSH'IM PLACE OF BIRTH AND SO-ON: A 'P'ARSH'IM TO TRACE THAT PROPHET'S BACKGROUND.

א פ'רש'י נבואת ירמיהו בר חלקיהו בן רשי קמנת פהניא מן אקרפליא דהונו בירושלם נברא דקבל אהכנהיה בענתות פארע שבמא בנימן :

Does this piece agree or disagree with the above assessment

3 WHAT IS THE POINT OF WHY 'P'ARSH'IM WAS CHOSEN?

רשי

א (א) דברי ירמיהו בן חלקיהו ונ'. למה בר קלקלהא דהקנ עובדוהי ירמ' ב' מרהב הזונה ולוכה בר מתקנתח דמקלקלן עובדוהי חלו ישראל שקלקלו מעשיהן טבאו מזרע כשר :

פ'רש'תא רבתי כח

אמר הקדוש ב"ה לירמיהו. אני דומה היום לאדם הזה לו בו יחיד. ומת בהך הפטו פתיחתא איכר

ירמיה הנביא יצא מענות לבא לירושלים. גשא צינו וראה עסן בית המקדש עולה אמר בלבו כשא חזר ישראל בתשובה להקריב קרבנות כדתי עסן הקסורת עולה. בא ועבר לו על תמימה. וראה בית המקדש עשוי גדרות גדרות של אבנים. וחומת ירושלים מסוגרת. התחיל צווח ואומר. פתחתי ה' ואפת' (ירמיה ב) ה' הלך לו לדרכו. התחיל צווח ואומר. באיזה דרך הלכו האבירים? אני אלך האביר עמהם. היה העלך ורואה את הטביל כלא דם. הארץ מרובצת מדם הזוגיה. קבע בניו לארץ. וראה פרשת רגלים יוקים ועוללים שהיו מהלכים בשבי. היה גזון לארץ: מנסקו. כשהגיע להגולים היה גושפן ומשקם. הוא בוכה לנגדם: הם לנגדו. צנה ואמר להם. כל כך אירע לכם. שלא היתם שומעים לדברי נבואתי. כיון שהגיע לנהר פרת. צנה נבחראדן ואמר לו. אם טוב בעיניך לבא אתי לבבל? חשב ירמיהו בלבו ואמר. אם אני הולך עמהם לבבל. אין מנהג לגלות הנבאר ככם. יצא לו מהם. נטלו הגליות עיניהם וראו שירמיהו פירש מהם. געו כולם בבכיה וצחצח. אבינו ירמיה. הרי אתה מביהני? צנה ירמיה ואמר להם. אני מעיד שמים וארץ. אלו בכיתם. בכיה אחת עד סאתם בציון. לא גליחם. היה ירמיה הולך ובוכה

6 How DOES THIS SOURCE SHED LIGHT ON IRMIAH AS A PERSON

4

How DOES THIS SOURCE DEMONSTRATE THE OVERALL MESSAGE OF IRMIAH?

(י) ראה הפקדתיך היום על הגוים ועל הממלכות בין להחריבם. לנתוש את הגוים ולאבדם. וכן לנתוץ את הממלכות ולהרסם. בין לבנות את הגוים שהם הממלכות. ולנסוע את הגוים (עין באה"מ). אולם גם החורבו יהיה ע"מ לבנות. חיש לנתוש ולנתוץ כדי שע"כ תוכל לבנות ולנסוע. כי כן תפעול גם היד העליונה שתסתור ע"מ לבנות. ותהעדד קודם להחריב. והמות אל החיים :

כ'ק' א'א' א'א' א'א'

רד"ק

ותהי עליו עלי אלא שכן דרך המקרא לפעמים כמו נשי לנ ואל טשה אמר עלה אל ה' את יפתח ואת שכנאל ובתרג ירושלמי יחזקאל נביא בר ירמיהו נביא ונקרא ירמיהו בוני שהיו מבזין אותו :

5 WHAT DOES 'P'ARSH'IM MEAN TO SAY ABOUT IRMIAH?

How do each of these person understand "כי נער ואיך נער"

רש"י: איני כדאי להוכיחן. משה הוכיחן כמוך לכיחתו, כבר נחשב בעיניהם בככה נסים שעשה להם: הוציאם מכצרים, וקרע להם את היס, הוריד להם את הפן, הגזו את השלו, נתן להם את התורה, העלה את הבאר. אני - בתחילת שליחותי אני בא להוכיח?

רד"ק: "לא ידעתי דבר" - רצונו לומר: דברי תוכחה, כי אני נער ואיר אוכיח עם אחד; ואיך תיכח אם באה לו הנבואה והוא נער, כי הנה גם כן שמואל היה נער בההילת נבואתו, ורוח הנבואה החכימה אותם, אע"פ שהיו נערים, ואפשר כי "נער" - משרה, ואע"פ שהוא גדול בשנים נקרא "נער", כמו שאמר (שבוה ל"ג יא) "ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש כהוך האהל". והיה (ירמיהו) משרה נביא אחד שהיה ביכיו או הכם, רצונו לומר: ביד גדול כבני ראוי לשלוח זה השליחות, לא בידי, והכפרשים פרשו, כי נער היה בטנים, וכן שמואל.

אברבנאל: שחיה באמת מעט השנים... והקטה כנגד דבור אלוקי באכרו: איך אכרת שהשפעת בי הידיעה והמוסר ואני איני יודע לדבר ולסדר כאמרי כחכם...

אלשיר: להיות שליח אל ירושלם, מלכיה ושריה וכל עם בני ישראל צריך איש בעל לשון לכודים ו"פום כמלל רברבן" (המליצה הזו שאולה מדניאל ז' ח' - פה כדבר גדולות, דברי נאיה), ואני נער, לא יחשבוהו או לא יערבו להם דבריו באומרים: מי שמך לאיש מוכיח בשער?

ילקוט שמעוני רס"ב... אמר לו הקב"ה: "בכרם אצרך בבטן ידעתך" - עד שלא יצרתך במעי אמך כניחתיך להיות מתנבא על עמי. ענה ירכיהו ואמר לפני הקב"ה רבונו של עולם! איני יכול להתנבאות עליהם, איזה נביא יצא להם ולא בקשו להרגו? ! העמדה להם משה ואהרן - לא בקשו לרגום אותם באבנים? העמדת להם אליהו בעל קווצות - היו מלעיגים ומשחקים עליו: "הרי ככלכל קווצותיו! שבו "איש בעל שער!" (מלכים ב' א' ח') העמדה להם את אלישע - היו אומרים לו: (מלכים ב' כ"ג) "עלה קרה! עלה קרה!" איני יכול לצאת ידי ישראל! לא ידעתי דבר, כי נער אנכי". אכרה לו רוח הקדש: הלא לנער אני אוהב שלא טעם טעם חסא. גאלתי את ישראל מכצרים וקראתים נער שנאמר (הושע י"א) "כי נער ישראל ואהבהו", ובאהבה נער אני גזכר לכנסת ישראל, שנאמר (ירמיהו ב') "זכרתי לך הסד נעוריך".

יום הכפורים פרק שמיני יומא

פרק 8

לא תעשה שבוטח - לא יוכל בעלה הראשון וגו' כי נשאת בטוח . על כל מה שנתן יתעב כמכשול שהוא מניח (פיהו) [פיהו] ימים . על כל מה שנתן והף על הצניעות . מפקל הימט פיוסיס : משמט פרים שמיני . במקום פרים : נדבס . מקיבלת בראו יומא

מחובה: ארפס פסופס(ט).מן יחידה:
 טבל דבר פנירס לידו (י). טבסל
 נה כבר : טופס טפס בלוטו פוקס .
 קטבר טס (ק) העובדיה וזויתו פרק
 מותך שחמה מכל וכל לומן טבסל טו
 טבר יברו מטובר עליו וזומר לו רחא
 פלומס וזויתו מקוס וזויתו פרק כוז

זויתו מה יעשה שלא יחסא : טרי גרם כספרי טפס אמר יכסב
 טורמני טולמר ימן לא טלמנטס כי . ככל פוקס טוככט מיסט טס
 נכסב מרטוט . אלמח יומא למחניה זמנין טוכבא : לטיי נמיס .
 טלוקס : טפס קלקוס . זחנה והתרו בה למלקוס קר דור הכמבר מה
 תורה אור כמדבר טהאדטי למרגליס (ימטה) זחח
 נמדבר על שמש נח המרסיס אמר
 יכסב טורמני טלא ילמרו קף לוי
 קלקלטי כמותס : פני פניטיס . טלויס
 טלא ביטלו כל לרנן ורמחמא אמר
 וסיכס טכס הלך לכס לטבלס (יחבר)
 (ט) לטבלס ולא להפסר : פמרסמי

USE
 ירמיהו
 פרק 8
 AND
 ירמיהו 33:1-2
 TO EXPLAIN THIS SOURCE

מכות 30

2

פרק 5

באוריה כתיב לך בגלגלס לין טדה מרס . וקסס דחא ככל
 המקדח לא מליט פסוק זס מנבוטחט של אוריס כי
 אס כנבוטחט של מיכה המורספי ויט לומר דמקדח אהא דליחא
 נכסבר ירמיה (נח) טהטנכא ירמיה על פרעטט ומקחט
 הנכניס והנבויס לברוטו מפני טהיה מדבר פרעטט ולמרו להס
 הכרים אף אט מסכימין טהרי מוכה דיבר מפרעטט ולא נהרג
 ונס לוריה וגו' טממט קדבר לוריה כזו מיכה ומה פרעטט דבר
 מיכה כוז קרז זס והוי כזו טרבר לוריה אכל קסס מגלן דלוחט
 נטולה דכתיב טוד קטבו זקניס וקקט ברוטוט היז לעולס כח
 דלחמ היז בעולס (ח) קודס נטולה וי"ל דמטה טהוז אמר כפסח טני
 (פסחוס דמס) ניחח דקאמר עמיריס ("מחיס עיזוי) דכתיב טוד יסבו
 זקניס וקקט ברוטוט וילט על טמטעטט וטל חליטע קהיסי
 כזס כתיב טמטעטט ונמרין טמטעטט דכוז קרז טמטעטט דחליטע
 מה להלן סדיה טפס אף כחן מחייט המחיס וז"ל ט"ל חזי נבוטח
 לעסד לנב טהרי טבר בית רחשן וזיס טני טלא הימט מחייט
 המחיס ויחמא הכל וטס יוכט לרלות מטיח לחן :

באש ולא נבכה אמר לחן לכך אני *מצחק ומה
 *לעוברי רצונו כך לעושי רצונו על אחת כמה וכמה
 שוב פעם אחת היו עולין לירושלים כיון שהגיעו לרד
 הצופים קרעו בגדיהם כיון שהגיעו לרד הבית ראו
 שועל שיצא מבית קדשי הקדשים התחילו הן בוכין
 ור"ע *מצחק אמרו לו מפני מה אתם מצחקים אמר להם
 הקרב יומת ועבשיו שועלים הלכו בו ולא נבכה אמר
 לחן לכך אני מצחק דכתיב *ואעידה לי עדים נאמנים
 און אוריה הבהן ואת זכריה בן יברכיה ובי מה ענין
 אוריה אצל זכריה אוריה במקדש ראשון וזכריה
 במקדש שני אלא תלה הכתוב נבואתו של זכריה
 מייס בבואתו של אוריה באוריה כתיב *לכן בגלגלס
 זכריה ציון ישרה תדרש [ונג] בזכריה כתיב *עוד ישבו זקנים
 וזקנות ברחובות ירושלם עד שלא נחקימה נבואתו
 של אוריה הייתי מחיירא שלא תחקים נבואתו של זכריה
 שנבואתו של זכריה מתקיימת בלשון הזה אמרו לו עקיבא ניהמטו עקיבא ניהמטו* :

USE
 ירמיהו
 פרק 30:1-2
 AND
 ירמיהו 31:1-3
 AND
 TO EXPLAIN
 THIS SOURCE

WHAT IS THE QUESTION AND ANSWER ON THE ABOVE SOURCE?

ירמיהו פרק 8

5

ויאמר יהוה אלי קח לך עדים
 גדול וכתב עליו בחרט אנוש למהר שלל חש בו: ואעידה
 לי עדים נאמנים את אוריה הבהן ואת זכריה בן יברכיה:

סניי פרק 8

מה אמר יהוה צבאות עד
 ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלם ואיש משענתו בידו
 מרב ימים: ורחובות העיר יפלאו ילדים וילדות משחקים
 ברחובותיה:

... ות"ע י"ב לכך אי משחקת
 לטורי ט' דודל גס רמ"ק מודס ויט לטאטר מל חרנן הכיס כתי"ס כז המחיל מל ירושלים
 זוכס ודחא נכתחמ ט' אל אמר מה אהמט מלמבריס כתיס מל חרנן הכיס חמטס כפניל טלחא
 חרונ טיכס טוביר טטוד טוכניס ויוטבין נחמ וטפיק לך אי משחק אס לטוביר כלוט ק' ט' ות"ס
 רזו קוטל יולא מניס קק ט' וטכיוי טופלים לכו ט' ולט נכסב אמר להס לכך אי משחק דכתיב
 ט' י' לזקוק טכרי הכיס היס מטפטר ט' טלח' על זס היס דזס לנט וגו' מל סר לין טממט טופלים
 לכו ט' ומה ענין ל' כטולחט על אוריה חכמים זס לנס דכרס נבויס נכלו זס כפורטט זס
 נחמות ירושלים ויט להניב דודל גס רמ"ק היס מטפטר נבולחט מקס טתקס מרז וטל כטלוקס
 ככנינה טפ"ס היס קוסט ל"ל טחמס ככנינס להס טופ"ס והניב טיכס מטפטר טייט מל פלחוס המרוב
 נבולחט טופלים הלכ ט' כטלוקס טפסיס טמס טתקס מרז כתי"ס נחחחל הטקול מל ר' לין
 טממט אף ממה טמס נחמ כתיס מל טממטס ולחורו מקוס ככתיב ט' והזר קכיר יומת
 וטפיו טופלים ט' דנכלוט פלחוס המרוב טתקס המרוב טפסיס טמס היז מלמברין מל טתקס
 כתיב מלין יוכב ויכל דמקוס מוקודס ל"ל טכול הקרב וגו' טכיוי יחיס ט' חיה טבלס טהול
 כטובל דממט טיזי מלמבריס מל כטולחט טפסיס טממט כז וזילוי חיה טממט כז ט
 אמר לא היז מלמברין כ"ל ט"ו אמר לך אי משחק טהול מרז וטופלים הלכו ט' ולט טכרי
 טלן להס נחמ רוח ממת ימנך נבוקס הטקודס כזס להניב טס ויבראמין נמריס ומלח זכרי
 וגו' טופיס טמס קניס כיו טכנין כז ולט חיה טופיר טירוח כזי טלא יחיס להן נחמ רוח ממג
 וינדר כ"ל כזי" ור"ס לטוריט מס כתיב בגלגלס לין טדה חמט ר"ל טיכיס לין מרז וזדס חמר
 ל"ל רק טודי ניר ולא טריס זרם . טלח' היס לטוס נטל חייס כז נחמ רוח כז טיכיס טודס נזר
 לא מלחיה ולחור דמ"ק וטכיוי טלוי רוחס נטולחט מל לוריס קייחמ טופלים לכו כז ולין כז ט' ו
 טודי טוכניס כז כשדס הלחוחס וזכיס וזיס כתי"ס מלין מלחיה כז כלוס טלא יחייט כז טפסיס
 וקס טפל כזק טממט כניס מ"ל כתיב טממט מתי כניב כטופל איזי מליח מרזס כהרז
 לכוס ככניס" וטמין כן נזר לין זכריס טודס כמחור זחף טופל טולין כז טיולחט מתי ק"ל ל
 ט' אף נחמ רוח טס מלין מליח טס לכוס ולך אי משחק טהול טוכס ומטובחט כז כתיב טי
 יטולחט וימנך טליס וטמס היז מרז כזס ממה טלן לט"ס כ"ל נחמ רוח כז וכל זס מודח לנטול
 מל זכריס טלא יחיס יוטופיס מייבט ולין לטוס כ"ל נחמ רוח כז ממת ימנך כ"ל טוד זמן כתיב
 טתקיס נטולחט טוד ימנו זקניס וקקוט וגו' טיחייטב ירושלים כתיב טהולחט ויחיס לטופליס יבר
 נחמ רוח כז ימנך כ"ל זחמ כנישן סיה ח"ל מקיבא נחמט ט' ככל דכריס ט"ל טי טי טממט
 טוד ס' מליט כל כתיחוט כלחוט כולו נחמ טמ' וכן יחמט חליט כתיבס כתיבס לין חמ
 טליק פרק אלן ר' דלוקן וטליקא לז ככתיב מכות

WHAT DOES P2N DERIVE FROM
 (6) פֶּרֶק
 (C) פֶּרֶק

⑦ פֶּרֶק
 P2N

מתני *נשים כמעד מעטת אבל לא
 מספתת ר' ישמעאל אמר הסמכות למטה
 מספתת בראש חדשים כרעכה וכפורים
 מעטת ומספתת בזה וזה לא מקוננת נקבר
 המת לא מעטת ולא מספתת אידו עניו
 שכולן עונות כאחת קנה שאחת מדברת
 וכולן עונות אחידה שנא' ולמדתה בנחיתכם
 נהי ואשה רעוהה קנה אבל לעתיד לבא
 הוא אמר בלע המוח לנצח ומצה ה' אלהים
 דמעה מעל כל פנים וגי :

WHAT DOES THE
 DERIVE FROM
 (C) פֶּרֶק

פֶּרֶק שְׂשִׁי
 א דרך פְּרִיתוֹ שֶׁל אָדָם לְהִיּוֹת נִמְשָׁךְ בְּדַעוֹתָיו וּבְמַעֲשָׂיו אַחַר
 רָצוֹנוֹ וְחֻבְרָיו וְנוֹהֵג בְּמִנְהַג אֲנָשֵׁי מְדִינָתוֹ. לְפִיכָךְ צָרִיךְ
 אָדָם לְהִתְחַבֵּר לְצַדִּיקִים וְלֵישֵׁב אִצְלָם הַחֲכָמִים תָּמִיד – כְּדֵי שֶׁיִּלְמַד
 מִמַּעֲשֵׂיהֶם; וְיִתְרַחֵק מִן־הַרְשָׁעִים הַהוֹלְכִים בַּחֲשֶׁךְ – כְּדֵי שֶׁלֹּא יִלְמַד
 מִמַּעֲשֵׂיהֶם. הוּא שְׁשַׁלְמָה אוֹמֵר: הֲלֵךְ אֶת־חֲכָמִים יִחְכְּמֵי וְרַעֲהוּ
 כְּסִילִים יְרוּעֵי (משלי יג, כ). וְאוֹמֵר: אֲשֶׁרֵי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הֲלִיךְ
 בְּעִצָּת רָשָׁעִים וְגוֹי (תהלים א, א). וְכֵן אִם הָיָה בְּמְדִינָה שְׂמִנְהַגוֹתֶיהָ
 רָעִים וְאִין אֲנָשִׁיהַּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל יִלְכֵךְ לְמָקוֹם שֶׁאֲנָשִׁיהַּ צַדִּיקִים
 וְנוֹהֲגִים בְּדֶרֶךְ טוֹבִים. וְאִם הָיָה כְּלֶ־הַמְדִינֹת שֶׁהוּא יוֹדֵעַן וְשׁוֹמֵעַ
 שְׂמוּעָתָן נוֹהֲגִים בְּדֶרֶךְ לֹא טוֹבָה, כְּמוֹ זְמַנֵּנוּ: אוֹ שְׂאִינוֹ יְכוֹל לְלַכֵּת
 לְמְדִינָה שְׂמִנְהַגוֹתֶיהָ טוֹבִים מְפָנֵי הַגִּיסוֹת, אוֹ מְפָנֵי הַחֲלֵי – יֵשֵׁב
 לְבֵדוֹ יְחִידִי, כְּעַנְיָן שְׂנֵאֲמֵר: יֵשֵׁב בְּדָד וְיִלֵּם (איכה ג, כח). וְאִם
 הָיָה רָעִים וְחֲטָאִים שְׂאִין מְנִיחִים אוֹתוֹ לֵישֵׁב בְּמְדִינָה, אֲלֵא אִם
 כֵּן נִתְעַרַב עִמָּהֶם וְנוֹהֵג בְּמִנְהַגֵּם הַרַע – יֵצֵא לְמַעְרֹת וְלַחֲתוּחִים
 וְלִמְדַבְּרוֹת, וְאֵל יִנְהַיֵּג עֲצָמוֹ בְּדֶרֶךְ חֲטָאִים, כְּעַנְיָן שְׂנֵאֲמֵר: מִי־
 יִתְנַגֵּי בַמְדָבָר מִלֶּזֶן אוֹרְחִים (ירמיה ט, א).

⑧ פֶּרֶק וְאֵל

MAIN : 2
 DESCRIBE
 POWER OF DEFENSE FOR
 THIS SOURCE

אֵל יִתְנַגֵּי בַשָּׂעָה שְׂדָרְבִי בֵּית
 הַמִּקְדָּשׁ מִצָּא הַקְּבִיָּה לְאַבְרָהָם שְׂהִיָּה עוֹמֵד
 בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ אִמֵּר לוֹ מַה לִּידִידִי בְּבֵיתִי אִמֵּר
 לוֹ עַל עֵיסֵק בְּנֵי בְּאֵתִי אִמֵּר לוֹ בְּנִיךְ הַמָּצֹא
 תֵּלֵךְ אִמֵּר לוֹ שְׂמֵא בְּשֵׁנֵי הַמָּצֹא אִמֵּר לוֹ
 עֲשׂוּתָהּ הַמְזִימָתָה אִמֵּר לוֹ שְׂמֵא מִעוֹפְשֵׁי
 הַשָּׁמַיִם אִמֵּר לוֹ הַרְבִּים הִיָּה לְךָ לוֹכֵד בְּרִיחַ
 מִלֵּה לוֹ שְׂמֵא אִם הַמַּחֲנֵה לָדָם הוּא תוֹרוֹן
 בַּחֲשׂוֹבָה אִמֵּר לוֹ כִּי רַעֲוִיכִי אוֹ חַעֲלוּזִי מִד
 הַנִּיחַ יָדוֹ עַל רֵאשׁוֹ וְהִיָּה צוּעֵק וְבוֹכָה
 וְאִמֵּר לוֹ שְׂמֵא חֵם וְשׁוֹלֵם אִין לָדָם חֲקֵהָ
 יֵצֵתָ בַת קַל וְאַמְדָּה לוֹ יוֹת רַעֲוֵן יִפֵּה פִּי
 תוֹרֵי קְרָא ה' שִׁמְךָ מֵה זֹת זוֹ אַחֲרֵיתוֹ בְּסוֹפֵי
 אִין יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵיתוֹ בְּסוֹפֵן לְקַל הַמְּלֵא
 גְדוּלָה הַצִּיחַ אִשׁ עֲלִיהָ וְרַעֲוֵ דְלִוְהוּוֹ אִמֵּר
 רְבִי חֲזַנָּא בְּרַ פֶּפְא לְקַל מִלִּידָן שֶׁל מְרַגְלִים
 נִיתְרַעֲוֵעוּ דְלִוְהוּוִין שֶׁל יִשְׂרָאֵל דְּאִמֵּר רְבִי
 חֲזַנָּא בְּרַ פֶּפְא דְבַר גְּדוּלָה דְּבַר מְרַגְלִים
 בְּאַחֲרֵתָה שְׂעָה כִּי חֲזַק הוּא כְּמֵנוּ

IDENTIFY THE AT
 (9) פֶּרֶק
 BASED ON THIS SOURCE

וּבְהַשְׁלָמָה
 א רַבִּיעִים אֵכִיָּה בְּנֵי אֶפְרַיִם בְּנֵי יְהוֹשֻׁפָט בְּנֵי יוֹדָם בְּנֵי אֲחִיזָהוּ
 ב בְּנֵי יוֹאָשׁ בְּנֵי אִסְמִיָּהוּ בְּנֵי עֲזַרְיָה בְּנֵי יוֹתָם בְּנֵי אֲחִזָּה בְּנֵי
 ג חֲזַקְיָהוּ בְּנֵי מְנַשֶּׁה בְּנֵי אֶסְמוֹן בְּנֵי יֹאשִׁיָּהוּ בְּנֵי וְכַפְּיֹאשִׁיָּהוּ
 ד הַבְּכוֹר וְיִתְנֵן הַשֵּׁם יְהוֹיָקִים הַשְּׁלִישִׁי עֲדָקָהוּ הַרְבִּיעִי שְׁלֹשׁ:
 ה וְכַפְּיֹאשִׁיָּהוּ יְהוֹיָקִים וְכַנְיָה בְּנֵי עֲדָקָה בְּנֵי וְכַפְּיֹאשִׁיָּהוּ אֶסְר
 ו הַשְּׁלִישִׁי אֶל בְּנֵי: וְכַלְכִּירִים וְפְדִיָּה וְשְׂנֵאֲמֵר יְקַמֵּיָה הוֹשָׁע
 ז תְּדַבְּרֵהָ: וְכַפְּיֹאשִׁיָּהוּ וְכַלְכִּירִים וְשְׂמִיעִי וְכַדְרִיקָבֵל מִשְׁלֵם וְחַנְיָה
 ח וְשְׁלִישִׁית אֲחֹתָם: וְחַסְבָּה וְאֶהֱלֵ וְכַרְבִּיָּה וְחַסְבָּה יוֹשֵׁב חֲסֵד
 ט הַמִּשֵּׁ: וְכַדְרִיקָבֵל פְּלִטָּה וְיִשְׁעִיָּה בְּנֵי רַפְּתָה בְּנֵי אֲרָן בְּנֵי
 י עֲבָדָה בְּנֵי שְׁכַנְיָה:

ברק 10

10

מתני' מוכרין יציאת מצרים בלילות

*אך אלקוד בן עזריה: דבר אני כבן שבועים שנה ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים בלילות עד שדרשה *בן זומא שנה' למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך ימי חייך הימים כל ימי חייך הלילות וחביא ימי חייך העתה *כל להביא לימת המשיח: *גמ' *תניא אמר לדם בן זומא לתבניתו מוכרין יציאת מצרים לימת המשיח והלא כבר נאמר *דנהי ימים באים נאם ה' ולא יאמרו עוד חיה איש העלה את בני ישראל מארץ מצרים כי אם ה' איש העלה ואשר הביא את דוד בית ישראל מארץ צפונה וסבל הארצות אשר הדרתים שם אמרו לו לא שתעקד יציאת מצרים ממקומה אלא שתרד שעבוד מלכות עיקר ויציאת מצרים מפל לו כיוצא בו אתה אומר: לא יקרא שמך עוד ועקב כי אם ישראל יהיה שמך

How does

THIS END

USE

TO PROVE ITS POINT?

לא שיעקד יעקב ממקומו אלא ישראל עיקר ייעקב מפל לו וכן הוא אומר: *אל הוזכר ראשונה וקדמוניות אל תתבוננו אל הוזכר ראשונה זה שעבוד מלכות וקדמוניות אל תתבוננו זו יציאת מצרים *הגני עושה הדישה עתה תצמח תני רב יוסף זו מלחמת גוג ומוג *משל למה הרבר דומה לאדם שהיה מהלך בדרך ופגע בו *זאב וניצל ממנו והיה מספר והולך מעשה זאב פגע בו ארי וניצל ממנו והיה מספר והולך מעשה ארי פגע בו נחש וניצל ממנו שכת מעשה שנייה והיה מספר והולך מעשה נחש את כן ישראל צרות אחרות משכחות את הראשונה:

ברק 11

11

How DOES THIS DERIVE A MESSAGE

FROM

רש"י (א) בראשית. אמר רבי יצחק, לא היה לריך להחיל את החורה אלא מהחדש הזה לכם שהיא מטה ראשונה שנקטו בה ישראל, ומה טעם פתח בבראשית, משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים (תהלים קי"א); תנחומא ין (יא) שאם יאמרו אומות העולם לישראל לסיטס אחס שנקטתם ארצות שבעה גוים, הם אומרים להם כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו, ברצונו נתנה להם, וברצונו נתנה מהם ונתנה לנו (ב"ר א"ג): בראשית ברא. אין המקרא הזה אומר אלא דורשני, כמו שדרשו רז"ל כשציל החורה שנקראת ראשית דרכו (משלי תכ"ג; תנחומא ין ה) וכשציל ישראל שנקראו ראשית תפוחיה וירמיה ב"ג; תנחומא ין ג; ויק"ר ל"ד).

ע"י יתח- ע"י ע"י יתח

12

How DOES EXPLAIN THE HERE?

(1) ומל ה' אלהיך את לבבך. זהו שאמר²² בא לסתר מסייעין אותי, מבטיחך שתשוב אליך בכל לבבך והוא יעזור אותך, ונראה מן הכתובים ענין זה²³, שאומר כי מזמן הבריאה היתה רשות ביד האדם לעשות כרצונו צדיק או רשע, וכל זמן התורה כן²⁴, כדי שיהיה להם זכות בבחירתם בטוב ועונש ברצותם²⁵ ברע, אבל לימות המשיח * תהיה הבחירה בטוב להם טבע, לא יתאוה להם הלב למה שאינו ראוי ולא יחפוץ בו כלל, והיא המילה הנזכרת כאן, כי החמדה והתאוה ערלה ללב ומול הלב הוא שלא יחמוד ולא יתאוה, וישוב האדם בזמן ההוא לאשר היה קודם חטאו של אדם הראשון, שהיה עושה בטבעו מה שראוי לעשות ולא היה לו ברצונו דבר הפכו, כמו שפירשתי בסדר בראשית²⁶, חזו מה שאמר הכתוב בירמיה²⁷ הנה ימים באים נאם ה' וזכרתי את בית ישראל ואת בית יהודה ברית חדשה לא כברית אשר כרתי את אבותם וגו', כי זאת הברית אשר אכרת את בית ישראל אחרי הימים ההם נתתי את תורתם בקרבם ועל לבם אכתבנה²⁸, וזהו בסול יצר הרע ועשות הלב בטבעו מעשהו הראוי, ולכן אמר עוד, והייתי להם לאלהים והמה יהיו לי לעם ולא ילמדו עוד איש את רעהו ואיש את אחיו לאמר דעו את ה' כי כלם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם²⁹, ובידוע כי יצר לב האדם רע מנעוריו³⁰ וצריכים ללמד אותם ובזמן ההוא אין צריכין ללמד אותם אלא שיתבטל יצרם בזמן ההוא לגמרי, וכן נאמר ביהושע³¹ ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם, ועשיתי את אשר בחוקי תלכו³², והלב החדש ירמוז לטבעו והרחה לחפץ ולרצון³³, והוא שאמר רבותינו³⁴, הגיעו שנים אשר תאמר אין לי בהם חפץ³⁵, אלו ימות המשיח, שאין בהם לא זכות ולא חובה, כי בימי המשיח³⁶ לא יהיה באדם חפץ אבל יעשה בטבעו המעשה הראוי, ולפיכך אין בהם לא זכות ולא חובה, כי הזכות החובה תלויים בחפץ:

12 נ"ג ע"י ע"י

ברק 12

